

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „L'Wren Scott” dla towarów z klas 3, 9, 14 i 25 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5190368

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Sucesores de Miguel Herreros, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zgłoszenie słownego hiszpańskiego znaku towarowego nr 1164120 „LOREN SCOTT” dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich zakwestionowanych towarów oraz dopuszczenie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego dla pozostałych niezakwestionowanych towarów objętych zgłoszeniem

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady nr 207/2009 oraz zasady 22 ust. 2 oraz 3 rozporządzenia Komisji nr 2868/95, ponieważ Izba Odwoławcza nie oceniła prawidłowo dowodów przedstawionych przez wnoszącego sprzeciw co do rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego w świetle wymagań nałożonych przez odpowiednie przepisy oraz orzecznictwo, w tym wymagań dotyczących wzięcia pod uwagę miejsca, czasu, zakresu oraz charakteru używania znaku towarowego. Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie dokonała: i) prawidłowej oceny wizualnego, fonetycznego i koncepcyjnego podobieństwa między odpowiednimi znakami towarowymi; i ii) prawidłowego uwzględnienia właściwego stopnia podobieństwa między odpowiednimi znakami towarowymi oraz prawidłowej oceny stopnia charakteru odróżniającego, w tym prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2012 r. — Intesa Sanpaolo przeciwko OHIM — equinet Bank (EQUITER)

(Sprawa T-47/12)

(2012/C 109/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intesa Sanpaolo SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: P. Pozzi, adwokaci G. Ghisletti i F. Braga)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: equinet Bank AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 października 2011 r. w sprawie R 2101/2010-1;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „EQUITER” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 38, 41 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 66707749

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: equinet Bank AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy nr 1600816 „EQUINET” dla usług z klas 35, 36, i 38; zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy nr 39962727 „EQUINET” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36 i 38

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 w związku z art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza dokonała błędnej oceny przedłożonego na dowód używania znaku towarowego materiału, ponieważ: i) brak jest wystarczających wskazówek dotyczących aktywności, czasu, miejsca i zakresu używania znaku towarowego; ii) brak jest dostatecznych wskazówek dotyczących charakteru używania znaku towarowego; i iii) dowody przedstawione przez wnoszącego sprzeciw nie są wystarczające, aby udowodnić, że wcześniejszy znak towarowy był rzeczywiście używany na odpowiednim obszarze w okresie pięciu lat poprzedzających publikację zgłoszenia spornego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2012 r. — Euroscript — Polska przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-48/12)

(2012/C 109/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Euroscript — Polska Sp. z o.o. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: adwokat J.-F. Steichen)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 grudnia 2011 r.;
- ewentualnie, o stwierdzenie nieważności przetargu nr PL/2011/EP;
- o obciążenie Parlamentu kosztami postępowania;
- o zastrzeżenie dla skarżącej wszystkich innych praw, żądań i środków prawnych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia władzy ze względu na to, że Parlament Europejski nie przekazał, lub w odpowiednim przypadku, przekazał zbyt późno, informacje, o które wnioskowała skarżąca w następstwie ponownego przyznania zamówienia w ramach przetargu dotyczącego usług tłumaczeń pisemnych na język polski⁽¹⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia norm i zasad Unii Europejskiej, w tym rozporządzenia finansowego⁽²⁾ i rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia finansowego⁽³⁾, ze względu na to, że wybrany oferent wniósł o ponowną ocenę swojej oferty po terminie i Parlament nie mógł tym samym zmienić swojej decyzji o udzieleniu zamówienia skarżącej, chyba że poprzez zawieszenie lub unieważnienie przetargu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011/S 56-090361.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2012 r. — Lafarge przeciwko Komisji

(Sprawa T-49/12)

(2012/C 109/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Lafarge (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Winckler, F. Brunet i C. Medina)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2011) 8890 z dnia 25 listopada 2011 r. dotyczącej stosowania art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (Sprawa 39520 — Cement i produkty pokrewne)
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1/2003 ze względu na to, że Komisja nadużyła uprawnień przyznanych jej w art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ żądając od skarżącej potwierdzenia, że jej odpowiedź jest kompletna, prawdziwa i prawidłowa oraz dostarczenia brakujących informacji lub korekt do dostarczonych już informacji, koniecznych do tego, aby odpowiedź była kompletna, prawdziwa i prawidłowa.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że Komisja przekroczyła granice tego, co jest właściwe i konieczne do osiągnięcia realizowanego celu wydając decyzję, w której zażądała od skarżącej potwierdzenia, że jej odpowiedź jest kompletna, prawdziwa i prawidłowa oraz dostarczenia brakujących informacji lub korekt do dostarczonych już informacji, koniecznych do tego, aby odpowiedź była kompletna, prawdziwa i prawidłowa, podczas gdy, biorąc pod uwagę zakres zażądanych informacji, takie potwierdzenie byłoby niemożliwe, a Komisja mogła była przyjąć środki, które byłyby bardziej właściwe do upewnienia się, że udzielona przez skarżącą odpowiedź może stanowić wiarygodną podstawę dla celów oceny zgodności zachowań przedsiębiorstw z art. 101 i 102 TFUE.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu ze względu na to, że zaskarżona decyzja sprowadza się do zażądania przez Komisję od skarżącej, aby ta zrezygnowała ze wszystkich związanych z jej odpowiedzią środków, podczas gdy powinna ona była, biorąc pod uwagę złożony charakter zażądanych informacji, zgodzić się na pewne kompromisy.